

"מחר יהיו כאן באריקהדות!"

"נס במילאנו"

בסירונו הנוודע של פדריקו פליני, אירע נס בשכונת העוני ליד מילאנו, כאשר השוטרים והצבא באו לפנות את המשתכנים מבתיהם. האנשים האומללים שגרו במקום, ניצלו בעזרת שמיים,

כאשר כל אחד מהם זכה במטאטא שהטיס אותו מעל לעיר, וכך חמקו מרודפיהם. אך בגיבתי-עמל לא יתרחש נס! כאן אין פליני, רק סולל-בונה, שקנתה אותם יחד עם בתייהם לפני 16 שנה בתנאי-חינם. כאן עתידה להתפוצץ חבית אבקי-השריפה.

מישפחה

יוסף חנש עלה מ" תימן לפני 38 שנה. ממחנה יוסף הובא בשנת 1948 לבית ערבי קטן בכפר ג'אמוסין. כאן נולדו לו שיבעה ילדים, וכולם עדיין שם: חלק בחדר יחיד, וחלק מהמישפחה בלול-עופות ששורף למגורים. "אין ברירה", אומר יוסף, "נצא כולנו לרחובות העיר להליחם."

אין להם ברירה. כי גיבתי-עמל זה גיי הנום. הבתים מטיס-ליפול, גגותיהם מחוץ-קיים באבנים מפני הרוח. השכונה בנוייה כולה על חול עמוק, וחלקה הרוס כליל כלאחר מלחמה. פה ושם, הצאי-קירות. שני ילדים משחקים בכדור על דרך-החול שבין הבתים. עוברת מכונית, ומעלה בעיקבותיה ענף-אבק ענקי המכסה את כל הסביבה. לכל מלוא העין ערימות אשפה, גרוטאות, והיטים ישנים, מקררים חלודים, תעלות פתוחות שבהן זורמים מי-שופכין. שלושה ילדים חבושי-כיפות ושתי עיזים עומדים בפתח צריף רעוע, שלו הם קור-אים בית.

מול הגהינום הזה, במרחק של 300 מטר בלבד, מתנוססת שורה של בתים חדישים ומפוארים, בני 6-8 קומות. זהו שיכון בבלי, עולם אחר. בצילו של עולם זה, הרחוק מהם כמרחק שנות-אור, גידלו תושבי השכונה את ילדיהם משך 28 שנים. הבית שבו מתגוררת מישפחתו של יוסף חנש, פועל-הדואר לשעבר, נראה כלול-תרנגולות. ואכן, היה זה לול בכפר הערבי ג'אמוסין, שאליו הגיע חנש לפני 28 שנים ופה הקים את ביתו והביא לעולם שיבעה ילדים.

"הגענו לגיבתי-עמל בשנת 1948. קודם היינו במחנה-יוסף. כוחות הביטחון באו, העלו אותנו למכוניות, הביאו אותנו הנה ואמרו לנו שזה הבית שלנו", מספר יצחק חליף, תושב המקום. חבירו שלום שור, ציון מזרחי ועוד עשרות אחרים מאשרים את דבריו.

"הערבים מכפר ג'אמוסין ברחו, ואנחנו נכנסנו לבתים, שיפצנו אותם ונשארנו כאן. אמרו לנו שאנחנו חייבים לשמור על המקום, כי זה ביתנו. אפילו בן-גוריון הבטיח שלא יוציאו אותנו מגיבתי-עמל. אבל היום, חונקים אותנו כמו עכברושים."

ההסכם

לא כובד

ב-21 בפברואר 1961 התמה חברת דיוור ב.פ., חברת-בת של סולל-בונה, הסכם עם רשות-הפיתוח, לרכישת 82 דונם קרקע בתחום גיבתי-עמל ב' ההחלטה על מכירת האדמות נתקבלה על-יד מינהל מקרקעי ישראל בחודש נובמבר 1960.

בהסכם צויין: "מטרת העיסקה — רכישת קרקע למטרת הקמת שיכונים ומיבנים אחרים" בסעיף 6 של ההסכם הודגש, לגבי זכויותיהם של תושבי המקום: "הוסכם במפורש בין הצדדים כי הרוכש מתחייב לתת למשתכנים דיוור אקוויזיטיוני בבניינים או בשיכונים שיוקמו על-ידיו בתחום הנכס, במידה שירצו בכך."

דיוור ב.פ. רכשה את 82 הדונמים במחיר

דיוור ב.פ. (המשך בעמוד 30)